

Celebration 3

In verwachting van de verwachting

© *Marcel Osterop, mei 2012, Nieuw Utrechts Toneel*

Première 16 juni 2012, Oerol, Terschelling

Het Nieuw Utrechts Toneel (www.nieuwutrechtstoneel.nl)

Regie: Roeland Hofman

Concept: Floor Leene/Greg Notrott

*Spel: Floor Leene
Marc Stoffels*

Dramaturgie: Jannet van Lange

Geluid/techniek: Krzysztof Burdzy

Speelperiode: 15 t/m 24 juni 2012

FLOOR (F)

PUBLIEK (P)

VREEMDELING (V)

Floor (F) houdt een dialoog in haar eentje, ze speelt ook het publiek (P). Later verschijnt de vreemdeling (V).

Ergens in een weiland

SCENE 1

F: Mijn man heeft mij verlaten. Of ik heb hem weggejaagd. Hoe dan ook, hij is er niet meer.

“Wat rot voor je, Floor”: zult u misschien zeggen. Ja, dat is rot. Ik heb daar best om gehuild. De eerste paar dagen vooral om hem. En de maanden daarna vooral om mezelf. Dat ik nu alleen was. En dat ik weer op zoek moest naar iemand anders. Dat ik weer iemand anders moest gaan leren kennen. Opnieuw al dat werk, al dat gepraat, al dat gekook, al dat gedrink en gedenk en geseks en getwijfel. Ja, ik heb daar veel verdriet van gehad. Van dat vooruitzicht.

Maar op een dag hield ik op met huilen, en ik zei tegen mezelf: “Ik doe het niet meer. Ik ga niet meer zoeken naar iemand anders. Vanaf nu blijf ik alleen.”

“Alleen?!”: hoor ik u denken. “Maar Floor, dat is toch helemaal niet realistisch! Niemand kan toch alleen zijn? En jij zeker niet!”

Op dat punt moet ik u gelijk geven. Ik kan inderdaad slecht tegen alleen zijn. Maar ik besloot het toch te doen. En hier te blijven.

P: “Maar wat dacht je daarmee te bereiken, Floor, met dat alleen zijn en hier te blijven?”

F: Weet ik niet. Ik had daar geen antwoord op. Ik gaf mezelf een jaar om daar een antwoord op te krijgen.

P: “En heb je het nu?”

F: Nee.

P: “En is dat niet superkut?”

F: Dat weet ik dus niet. Daar heb ik dus ook geen antwoord op.

P: “Dus het heeft je niks opgeleverd?”

F: Ik ben wat meer tegen mezelf gaan praten.

P: “Nou lekker dan.”

F: Ja, daar ben ik lekker mee.

P: “Maar was het dan niet beter geweest om gewoon je man achterna te gaan, in plaats van hier een beetje alleen tegen jezelf aan te zitten mokkelen, Floor?”

F: Oh, maar ik ben niet alleen hoor.

P: “Hè?! Ben je niet alleen?! Maar Floor, je zegt net tegen ons dat je had besloten om niemand meer te gaan zoeken!”

F: Dat besloot ik, en toch ben ik nu niet alleen.

P: “Aaah, we snappen het al. Je bedoelt ‘niet alleen’ in de spirituele zin van het woord. Je bedoelt God.”

F: Nee, ik bedoel geen God.

P: “Bedoel je geen God?”

F: Nee, ik bedoel geen God.

P: “Nou, sorry Floor, maar dan zijn we je nu op dit moment even kwijt.”

F: Ik ben in verwachting.

P: “Ben je in verwachting?”

F: Ik ben in verwachting ja.

P: “Jezus Floor, gefeliciteerd. Weet je al wat het wordt?”

F: Nee, ik weet niet wat het wordt. Ik weet niet wat het gaat worden.

P: “WIL je het niet weten, of weet je het gewoon nog niet?”

F: Hoezo, WIL ik het niet weten?

P: “Dat kan toch? Dat je ’t uit principe niet wilt weten? Dat je je wilt laten verrassen?”

F: Zijn er nog andere opties dan?

P: “Jezus Floor, uit welke tijd kom jij? Zulke dingen kunnen ze tegenwoordig toch gewoon onderzoeken.”

F: Wat onderzoeken ze dan?

P: “Ja, hèhè, of het een jongetje wordt, of een meisje.”

F: Oh, maar ik weet helemaal niet wàt het wordt. Ik ben in verwachting, maar ik weet niet van wat.

P: “Jezus Floor, doe niet zo eng. Je weet toch wel wie de vader is?”

F: Er is geen vader. Ik heb in het afgelopen jaar geen seks met iemand gehad. Ik ben alleen geweest. Tot mijn buik begon te groeien. En nu ben ik samen. Maar ik weet niet met wat. Ik weet niet van wie ik in verwachting ben, en ik weet niet van wat ik in verwachting ben. Ik heb geen antwoord, nergens meer op. Ik weet alleen dat er iets niet helemaal klopt. Dat is wat ik weet.

P: “Nou Floor, wij vinden het maar een raar verhaal. Maar je vertelt het wel onderhoudend, dus we blijven nog maar even zitten. Weet je man al dat je zwanger bent?”

F: Mijn man is vertrokken. Mijn man weet van niets.

P: “Da’s een fraaie situatie, Floor, waarin je jezelf hebt gemanoeuvreerd.”

F: Nee, ik heb wel es in fraaiere situaties gezeten. En weet je wat het ergste is?

P: “Nou?”

- F: Datgene wat ik straks ga baren zal er alleen voor komen te staan. Hoe hulpeloos het ook gaat zijn, ik zal er niet voor kunnen zorgen.
- P: “Wat naar om te zeggen. Hoezo niet?”
- F: Ik ga ziek worden. Ik voel het aan mijn handen. In mijn oren. In mijn rug. Ik ga ziek worden. En ik vrees er voor. Hetgene dat ik baar zal in de armen van een zieke vrouw te rusten worden gelegd. Tot die armen het niet meer kunnen dragen. En dan staat het er alleen voor. En ik hoop...ik hoop dat ik het kan opbrengen om van iets dat zo kort zal leven...om er toch van te houden. Als moeder. Ik zou het mezelf niet vergeven als ik het eerder uit mijn armen laat kletteren dan strikt noodzakelijk. Hoe ziek ook, hoe zwak ook, ik zal een goeie moeder zijn. Ik zal een goeie moeder.

SCENE 2

- F: Ik was twintig, en iemand vroeg me; wat is je angstbeeld? Als je alle foute keuzes zou maken die je kunt maken, als je in alle valkuilen stapt die je van jezelf kent, wie zou je dan zijn als je dertig bent? En mijn antwoord was dit wat ik nu ben. Mijn antwoord was; een vrouw zonder kinderwens. Een vrouw die voor niets kan zorgen, niet eens voor zichzelf, laat staan voor datgene waarvan ze in verwachting is. Een vrouw die alles om zich heen heeft weggejaagd in de hoop dat op woestijngrond een paradijs gebouwd kan worden.
- Een paradijs bouwen kan je jammer genoeg niet in je eentje. Dat blijft een eenzaam kaal stuk land, wat je er ook op zet. Tot die conclusie ben ik nu wel gekomen.
- En nu ben ik bijna dertig. Ik ben geworden wat ik niet hoopte te zijn. Dat waar ik voor vreesde ben ik geworden. Terwijl ik de schets al voor me zag, tien jaar geleden. Ik heb er alles aan gedaan om het te vermijden, ik heb me de pleuris gewerkt. En het heeft niet geholpen. En nu gaat u me dezelfde vraag stellen die me tien jaar geleden werd gesteld. “Als je vanaf nu in alle valkuilen stapt die je van jezelf kent, wie ben je dan over tien jaar?” En mijn antwoord is; ik zal ziek zijn. Ik zal een ziek mens zijn.
- Datgene dat ik baar is tien, en ik zal een zieke vrouw zijn.
- Nu zult u zeggen; “Met dat vooruitzicht is het toch makkelijk om juist de goeie keuzes te maken? Om niet meer in die valkuilen te stappen?”

Zeker. Maar datzelfde werd me tien jaar geleden ook gezegd. En ik geloofde het. En kijk nou waar ik ben beland. Dus wat doet me geloven dat ik over tien jaar niet die zieke vrouw ga zijn?

P: “Jezus Floor, wat negatief weer allemaal. Je kan er ook in blijven hangen zeg.”

F: Ik zou het niet negatief willen noemen. Eerder realistisch.

P: “Nou, wij zien helemaal niet iemand voor ons die voor niks kan zorgen. Wij zien iemand voor ons die er knap uitziet en die ook nog eens mooi kan vertellen.”

F: Is dat zo? Dat moet ik dan maar geloven. Maar ik ben bang dat er moment gaat komen dat u beseft dat ik u voor de gek heb gehouden.

P: “Dat zeg je alleen maar tegen jezelf.”

F: Ja, dat is zo. Dat zeg ik alleen maar tegen mezelf.

(...)

Ik heb een destructieve inborst. Die heb ik. Ik hou van destructie. Ik vind het heerlijk om dingen kapot te maken. En ik ben een liefdevol iemand. Ik kan veel van dingen houden. Van mijn man bijvoorbeeld. Ik hield, en ik hou nog steeds, ongelofelijk van mijn man.

Met mijn man kwam ik hier naartoe. We hadden grootse plannen. Dat ging een tijd goed. Tot ik begon te fantaseren hoe mijn man mij zou verlaten. Hij zou vreemdgaan. Hij zou me slaan. Hij zou dronken thuiskomen, en me alle hoeken van de kamer laten zien.

En steeds kwam hij zo nuchter als een hoentje thuis. Vol liefde. Vol liefde voor mij. Ik fantaseerde harder hoe hij zou vreemdgaan. Ik fantaseerde harder hoe hij me zou slaan. Niets zou meer hetzelfde zijn. Ik zag vrijpartijen voor me met zijn maîtresse. Een maîtresse die duizend keer liever, en er duizend keer knapper uitzag dan ik. Een kleine, slanke, blonde maîtresse. Prachtige kont, prachtige borsten, intelligent, zichtbaar voor iedereen. En ik haatte mijn man er om. Ik haatte mijn man om mijn eigen fantasie.

Terwijl hij gewoon naar mij keek, alsof ik een prachtige kont en borsten had. Alsof er niemand anders bestond die knapper was dan ik.

Ik fantaseerde dat hij laveloos zou thuiskomen. Dat hij me de waarheid zou vertellen. “Floor, ik heb het al die tijd verzwegen, maar ik vind jou de meest pregnante, de meest hysterische, bipolaire, onberekenbare, zelfingenomen, egoïstische trut die ik in jaren ben tegengekomen.”

Maar hij kwam thuis, en wilde knuffelen. Wilde mij vastpakken, en vasthouden, en voor altijd omsluiten opdat hij zichzelf kon vergeten.

Dus ik fantaseerde nog harder. En nog harder. Tot ik alleen nog met het fantaseren bezig was. En hij op een dag thuiskwam, dronken, en tegen me zei; waar ben jij? Waar ben jij nog? Ik zie je nergens meer. Ik zie alleen nog dat je boos bent. Ik heb niks, niks meer aan jou. Ik kan alleen nog mezelf haten als ik naar jou kijk. Verdien ik dat? Heb ik dat verdiend?

En ik dacht: “Ja. Ja, dit heb jij verdiend.”

En ik dacht: “Nee, dit heb jij niet verdiend.”

En ik dacht: “Ik, ik heb dit verdiend.”

En hij ging. Hij vertrok. En hij ging vreemd. Hij vond liefde. En hij kwam terug. En we maakten ruzie. Zo’n ruzie, dat hij me wel kon slaan. Hij schold me uit voor alles en nog wat. En vertrok weer. Definitief.

En nu ben ik alleen.

(...)

Ik kan mezelf onzichtbaar maken.

P: “Oh nee toch Floor. Dit wordt toch geen sprookje dat je ons gaat vertellen?”

F: Nee, dit wordt geen sprookje. Verre van dat. Maar ik kan mezelf wel onzichtbaar maken.

P: “Nou, kom maar op dan.”

F: Ik heb het al vroeg geleerd. Op de fiets naar school. Op school, waar ik mezelf anders voordeed dan wie ik was. Nu zult u zeggen; “Dat doet iedereen op die leeftijd.” En dat is ook zo. Maar ik deed mezelf 180 graden anders voor dan wie ik was. Ik speelde dus eigenlijk mijn tegenovergestelde. Dat ging me best goed af.

Ik speelde een hard, gevoelloos, beetje ordinair type. Ik had een grote wauwel, beledigde alles en iedereen, en stampte vrienden de grond in. Ik zou er best wat voor over hebben om echt zo te zijn. Het lijkt me heerlijk om een grote wauwel te hebben, en andere mensen de grond in te stampen. Maar ja, ik speelde het maar. Ik was het niet. Helaas.

Je hoort wel eens van acteurs dat ze zich moeten voorbereiden op hun rol. Ik bereidde me voor op de fiets. Ik zette een koptelefoon op, en ik fietste een half uur. En in dat half uur droomde ik weg. Ik zag niets of niemand meer.

Op een dag vroeg de lerares aan mijn vrienden; “Wie denken jullie nou echt wie Floor is?”

De klas zei met ontzag; “Floor, dat is de coolste, stevigste, meest harde bitch die je maar als vriendin kan hebben.”

En de lerares gaf ze gelijk. Dat was ik ook. Tot ze de vraag aan mij stelde.

Ik dacht; “Nu is het genoeg geweest. Ik heb geen zin meer om me op mijn rol voor te bereiden.” Dus ik sprak de waarheid. En iedereen kotste me uit.

Dat begreep ik. Niemand wil zoveel jaar voor de gek gehouden worden. En vrienden al zeker niet. Dus ik dumpte ze. En ik ging naar een andere school.

Maar om nou te zeggen dat ik het ben afgeleerd; dat dromen. Nee, dat zou een sprookje zijn. Dat zou nou een sprookje zijn, als ik dat over mezelf zou zeggen.

Dus het dromen is gebleven. En af en toe ben ik onzichtbaar. Dan zit ik in het café, of ik zit bij familie. En dan word ik onzichtbaar. “Floor zit weer te dromen.”; zegt mijn familie dan. En in het café herinnert niemand mij zich meer, de volgende dag. Omdat ik onzichtbaar was. Logisch.

“Maar waar is dat dan allemaal goed voor, Floor?”; vraagt u zich af. Dat weet ik niet. Het zal wel ergens goed voor zijn, anders had de natuur al lang afgerekend met dat instinct. Noem het dus maar bescherming. Bescherming tegen alles wat me kwaad wil doen.

SCENE 3

F: Een grote geest zei ooit: “Uiteindelijk valt de wereld op te delen in twee dingen. Datgene dat het beste met ons voorheeft, en datgene dat het slechtste met ons voor heeft. De zoektocht naar geluk start ermee om dat onderscheid te kunnen zien. In alles. Zelfs in een stoel, of in een schilderij. En dat vergt nogal wat studie.”

Ik ken mensen die er hun hele leven aan hebben gewijd. Diegene die dat zei bijvoorbeeld. Die grote geest. Die heeft er z’n leven lang aan gewijd. En om nou te zeggen dat die er gelukkiger op is geworden? Nee.

Gelukkig ben ik niet zo goed in studeren. Dus doe ik het maar gewoon op mijn gevoel. Dat past beter bij me.

Ik voel direct wanneer een vreemde het goed met me voor heeft, en wanneer niet. Daar hoef ik diegene niet eens voor te zien. Daar hoeft ie alleen maar voor langs te lopen. Dan voel ik; óf rillingen. Da’s niet goed. Of ik voel een kriebel in mijn nek. Da’s wèl goed. Die kriebel zou ik wel vaker willen voelen.

Ik vroeg het wel eens aan mijn man; kriebel me in mijn nek. Maar dat was niet hetzelfde. Dat was totaal niet hetzelfde. Dat had niks met hem te maken. Dat had te maken met dat ik zijn kriebel al verwachtte. Omdat ik er om gevraagd had. En dat die vreemde die mij een kriebel gaf, dat me dat overviel. Ik had geen tijd gehad om mezelf er tegen te wapenen. Het kwam gewoon binnen. Het liep langs, en plots voelde ik dat diegene goed voor me zou zijn.

(...)

Er zit een hoop woede in me. En het zit hier. Ik kan 'm zo concreet aanwijzen, het is zo'n compact, voelbaar, aanwijsbaar deel van mij dat ik het maar gewoon ben gaan zien als orgaan. Da's wel handig, want een orgaan hoort er gewoon te zitten. Daar valt weinig over te bakkeleien.

En soms speelt ie op. Zoals ook mijn maag soms opspeelt. Of mijn darmen.

Kijk, ik weet natuurlijk wel van wie ik dat orgaan heb gekregen, maar dat is zo lang geleden dat het niet meer interessant is. Het zit er nu. En ik kan hoog of laag springen, maar het blijft er zitten. Tot ik weg ben. Het zou onzinnig zijn om diegene daar nu de schuld van te geven. Net zoals het onzinnig is om je moeder de schuld te geven van dat je een lever hebt. Of je vader dankbaar te zijn dat je oren hebt. Of de natuur dankbaar te zijn voor dat er gras is. Of God dankbaar te zijn voor dat je leeft. Zeik niet. Doe het gewoon. Stap naar buiten en wees jezelf dankbaar. En als je het niet bent, dan ben je het niet. Maar ga niet iemand anders dankbaar zitten zijn. Da's echt flauwekul.

(...)

Ik zou ook wel graag een grote geest willen zijn. Maar helaas zijn grote geesten meestal geen mensen die graag een grote geest willen zijn. Ze zijn het gewoon, en ze handelen er naar.

Ik denk dat ik een grote geest zou zijn die het niet kon bewijzen. Dus een grote geest zonder er naar te handelen. Eigenlijk een hele grote geest die heel weinig voor elkaar kreeg.

Gelukkig ben ik geen grote geest. En krijg ik dus best nog wel eens iets voor elkaar. Al is het de laatste tijd wel minder geworden.

(...)

Ik ben een paar jaar bezig geweest om te bouwen aan mijn geluk. Dat klinkt heel vaag, maar dat ging gewoon met planken en spijkers. En een likje verf, voor dat het niet zo zou opvallen dat het alleen maar om wat planken en spijkers ging. Ik vond het wel prettig om er mee bezig te zijn. Bouwen, bouwen, beetje klussen. Spijkers halen.

Beetje meten. Opmeten. Dingen opmeten. Hop nog een spijker d'r bij. En weer bouwen.

Ik heb er nooit in geloofd dat het iets zou worden hoor. Het was meer om er mee bezig te zijn. Dat koester ik wel. Dat bezig zijn. Dat maakt dat ik me niet helemaal verrot voel als ik naar de leegte nu kijk. Planken zijn vermolmd, verf is verregend, spijkers zijn de grond in gekropen. Alleen hun roestbruine sporen hebben ze achtergelaten. Als regenwormen, hop, zo de grond in gekropen. Ik laat ze maar zitten. Ze zitten er wel best. Ik ben in ieder geval bezig geweest. Voor een tijdje dan.

En weet je wat ik nou zo cynisch vind? Of nee, cynisch is niet het goeie woord.

Dat m'n lichaam eerst bezig was met buiten bouwen, en dat mijn lichaam nu binnen aan iets bouwt. Dus ik koos er voor om mijn lichaam buiten iets te laten bouwen. Iets dat snel weer verdween. En mijn lichaam kiest ervoor om binnen aan iets te bouwen. Iets dat altijd gaat blijven. Althans, zo is de verwachting.

Je hebt wel eens van die zweverige types die zeggen; "Gelukkig weet je lichaam altijd wat goed voor je is." Ik geloof daar geen snars van. Mijn lichaam is een domme, stuurloze homp vlees, die ineens bezig is om aan iets binnen in mij te bouwen waar ik helemaal niet op zit te wachten. Of ik zit er wel op te wachten, maar hoogstwaarschijnlijk zal het niks van mij zijn, maar iets van mijn lichaam. En ik zit er mee opgescheept. Want datgene dat in de maak is gaat het verschil natuurlijk niet zien. Tussen mij en mijn lichaam. Dus het gaat iets van mij verwachten. Het is in verwachting van mij. Ja, da's beter gezegd dan andersom. En ook een stuk eerlijker.

(...)

Wie weet weet m'n lichaam wèl wat goed voor me is. Dat zou helemaal het toppunt van cynisme zijn. Dat ik twee jaar heb lopen bouwen aan iets dat kansloos was, en dat er nu aan iets gebouwd wordt waar ik geen hand in heb, en dat het helemaal gaat zijn. Voor mij dan. Nou, als ik daar achter zou komen, dan zou ik mezelf helemaal een kansloos mokkel vinden. Maar ja, dat zeg ik nu. Wie weet hoe ik er over denk als het er eenmaal is.

(...)

Nou lekker dan, zit ik mezelf hier wat wijs te maken.

(...)

SCENE 4

F: Weet je wat ik graag zou willen? Ja, dat kan ik wel eerlijk zeggen. Ik zou graag weer eens wat leuker worden. Een leuker iemand. Dat ik mezelf zou verbazen op een avond met hoe leuk ik eigenlijk wel niet was. Ja, dat zou ik graag willen. Maar ja, om dat te kunnen moet je wel eerst kunnen huilen om jezelf. En ik kan niet huilen. Ik kan alleen maar heel boos worden. Ja, ik zou graag wel weer eens willen huilen om mezelf. Maar ja, doe dat maar eens in je eentje. Dat vergt nogal wat empathie. Naar jezelf dan.

(...)

Vergeet dit maar. Vergeet dit laatste maar.

V: Waarom?

F: Ik zei maar wat. Niet alles is interessant wat ik zeg. Da's misschien goed om even te vermelden.

V: Waarom moet ik er dan naar luisteren?

F: Ik heb daar even geen antwoord op.

V: Even?

F: Ja, even ja. Ik heb daar even geen antwoord op. Ik ben geen grote geest zoals ik al zei.

V: Nee, zoiets zei je al.

F: Juist ja.

(...)

F: Jezus Christus, straks weet ik niet eens meer wat ik mezelf nou allemaal zit wijs te maken en wat niet. Dat zou helemaal een schizofreen zootje worden hier in deze kaalte.

P: "Zeg Floor, wordt het niet eens tijd om professionele hulp in te schakelen of zoiets?"

F: Wat wilt u zeggen? Dat ik m'n verstand aan het verliezen ben?

P: "Nee natuurlijk niet, Floor. Maar we vinden je wel een beetje verloren overkomen zo alleen in dit weiland."

F: Ik zit niet te wachten op medelijden hoor. Als u dat soms denkt.

P: "Nee, maar we dachten; we zeggen het maar even."

V: Ik vind je helemaal niet verloren overkomen. Ik vind je juist wel knap, en ik vind dat je mooi vertelt.

F: Wacht even. Dat zijn mijn woorden.

V: En ik gebruik ze.

F: Wil je daar mee ophouden?

(...)

V: Ik geloof dat we op elkaar lijken.

F: Heb ik er om gevraagd dat je jezelf met mij zou gaan zitten bemoeien?

V: Nee, dat niet. Maar ergens ook wel natuurlijk.

F: Omdat ik zo lang aan het woord was?

V: Omdat je zo lang aan het woord was ja. En op een gegeven moment moet je het stokje doorgeven.

F: Aan wie?

V: Aan iemand anders.

F: Aan jou?

V: Bijvoorbeeld ja.

(...)

V: Is er wat?

F: Nee. Niks.

(...)

V: Is er wat?

F: Nee. Er is niks.

(...)

V: Ik heb wel honger.

(...)

F: Moet je een boterham?

V: Heb je iets van melk?

F: Over de datum. Maar vast nog wel te zuipen.

V: Doe maar een glas.

(F gaat naar binnen)

(...)

(F komt naar buiten met een glas melk)

V: Dank je.

F: Hij is een beetje warm. Koelkast doet het niet meer.

V: Maken?

F: Wat?

V: Zal ik 'm maken?

F: Die koelkast?

V: Over een tijdje hoor.

F: Ja. Doe maar. Over een tijdje.

(V drinkt glas melk leeg)

V: Lekker.

F: Ja?

V: Ja. Lekker.

(...)

F: Dank je.

(...)

F: Kijk, dat ik je nu een vol glas melk heb gegeven, en dat ik het nu leeg van je terug krijg doet je misschien denken dat ik je aanwezigheid hier serieus zit te nemen. Maar dat doe ik dus niet.

V: Oh.

F: Dat je 't alvast weet.

V: Oké.

F: Het moest er natuurlijk een keer van komen.

V: Wat?

F: Dit. Deze onzin. Het heeft me nog lang geduurd eerlijk gezegd. Maar ik wist natuurlijk ook wel dat het op een gegeven moment onvermijdelijk zou zijn. Nou Floor, gefeliciteerd, na een jaar ben je dan toch officieel je verstand aan het verliezen.

V: Wat wil je dat ik hier op zeg?

F: Weet ik niet. Als ik het had geweten dan had je die vraag niet gesteld.

V: ...

F: Ben jij toevallig een hele grote geest?

V: Zie ik eruit dan als toevallig een hele grote geest?

F: Denk je dat ik jou zie als zijnde een hele grote geest?

V: Heb jij er behoefte aan om mij te zien als zijnde een hele grote geest?

F: Denk je dat ik er behoefte aan heb om jou te zien als zijnde een hele grote geest?

V: Denk jij dat ik denk dat jij er behoefte aan hebt om mij te zien als zijnde een hele grote geest?

F: Waarom zou ik dat denken, dat jij denkt dat ik er behoefte aan heb om jou te zien als een hele grote geest?

V: Weet ik niet. Omdat je het net aan me vroeg?

(...)

F: Nou, voor een hele grote geest vind ik je maar een heel klein mannetje.

(...)

SCENE 5

V: Heb je een toilet?

F: Heb ik een toilet?

V: Ik moet zeg maar...nodig.

F: Hier is een toilet.

(F wijst naar een willekeurig stuk grond)

V: Dit?

F: Ja dit ja. Tadaa. Een toilet.

V: Wie gaat dat schoonmaken?

F: Schoonmaken?

V: Ja. Je toilet.

F: Dat doe ik wel. Dat doe ik wel straks.

V: Ah.

F: Ga jij nou maar gewoon naar het toilet. Je ding doen.

V: Ja.

(V drentelt wat)

V: Blijf je kijken?

F: Wat? Eh, ja.

V: Waarom?

F: Waarom?

(...)

F: Ik vind het geloof ik wel ontroerend. Naar hoe jij naar het toilet gaat.

V: ...

F: Ik ben wel wat gewend hoor. Qua piemels.

V: ...

F: Ik...eh...

V: Wat?

F: Ja, ga nou maar gewoon naar het toilet. Ik ben wel wat gewend hoor. Ik vind het gewoon ontroerend.

V: Oké.

F: Moet je papier?

V: Ja graag.

F: Hier, heb je papier.

V: Dank je.

(V gaat naar het toilet)

(...)

(op fluistertoon tegen zichzelf)

P: “Floor?”

F: Ja.

P: “Waarom zit je te kijken naar hoe een vreemde kerel z’n billen afveegt, Floor?”

F: Da’s een hele interessante vraag. Ik denk dat je daar een hele dure studie voor moet hebben gevolgd om daar een antwoord op te geven.

P: “Ieder ander zou zich even hebben omgedraaid, Floor.”

F: Ja.

P: “In het kader van de privacy.”

F: Ja.

P: “Maar jij dus niet.”

F: Nee.

(...)

P: “Ooh, we weten al wat het is Floor. Je verlangt gewoon naar een mannenlichaam!”

F: Aargh. Doe normaal.

P: “Niet?”

F: Op dit moment niet in ieder geval.

P: “Waarom zit je dan nog steeds te kijken, Floor?”

F: Ik heb daar even geen antwoord op.

(V komt terug)

(...)

F: Heb je nog honger?

V: Nee.

(...)

F: Wat kijk je?

V: Ik heb geloof ik wel zin om even slapen.

F: Oh.

V: Heb je iets van een slaapplek?

F: Een slaapplek?

V: Iets om op te liggen.

F: Ah ja.

(...)

F: Eh...ik kan je wel even vasthouden?

V: Oh ja. Ja, da's prima.

F: Ik ben vrij warm. Qua temperatuur dan. Da's vast prettig liggen. Zo tegen me aan.

V: Ja. Vast.

(V gaat liggen tegen F)

(het lukt F niet om een positie in te nemen)

F: Sorry hoor. Dit is nogal...nieuw voor me.

V: Nieuw?

V: Onwennig.

V: Ah ja.

F: Al die armen en benen.

V: Ik vind het wel prima.

F: Oh.

(F doet een tweede poging)

F: Nou, dit lukt voor geen meter.

V: Lig je niet goed?

F: Absoluut niet. Maar goed, ik wen d'r wel aan.

V: ...

F: Sorry hoor.

V: Ik vind het wel prima zo.

F: Ja.

(F krabt in haar nek)

V: Wat doe je?

F: Wat?

V: Wat doe je?

F: Niks. Jeuk.

(...)

F: Kriebel...

V: Oh.

(...)

(V slaapt bijna)

F: Slaap je al?

V: Ik sliep al.

F: Zo vlug?

V: Gaat altijd snel bij mij.

(...)

(V slaapt bijna)

F: Kijk, dat je nu tegen me aan ligt en dat je warm aanvoelt wil misschien zeggen dat ik je aanwezigheid hier serieus zit te nemen...maar dat doe ik alleen omdat er voor de rest niemand is, dus dat het daarom niet zoveel uitmaakt of ik het nou wel of dat ik het niet doe.

V: Oké.

(...)

(V slaapt bijna)

F: Maar ik heb dus wel gewoon nog die keuze, dus ik zou er in principe ook voor kunnen kiezen om het niet te doen, ook al doe ik het nu wel.

V: Oké.

(...)

(V slaapt bijna)

F: Dus ik neem je voor nu maar even serieus, gewoon omdat dat het makkelijkst is. Maar ik zou het in principe ook niet hoeven doen. Dat wou ik nog even zeggen.

V: Prima.

F: Dus zo.

(...)

(V slaapt)

F: *(boos)* Ja, als je nou maar niet denkt dat ik nou ineens verliefd op je ga worden!

(V ontwaakt)

V: Huh?

F: Of zoiets.

V: Waarom zou ik dat denken?

F: Ik heb gewoon nog een man hoor.

V: Leuk voor je.

F: Ja. Superleuk. Dus ik weet niet wat je plan was?

V: Ik heb geen plan. Ik lig hier gewoon.

F: Oh.

(...)

F: Wanneer ga je weg?

V: Wie weet.

F: Morgen?

V: Wie weet.

F: Overmorgen?

V: Ik weet het niet.

(...)

F: Je weet niet zoveel hè?

V: Ik zie wel.

F: Lekkere instelling hou jij d'r op na.

V: Dank je wel.

F: Dat was cynisch bedoeld.

V: Ik hoor dat verschil nooit.

F: Oh.

V: Dus daar kan je maar beter mee ophouden.

F: ...

V: Zit je nou te trillen?

F: Nee.

V: Waarom zit je nou te trillen?

F: Ik ben over sensitief.

V: Je moet gewoon gaan liggen.

F: Ik lig al.

V: Je moet gewoon gaan slapen.

F: Ja.

(...)

(V slaapt)

F: Ik vind je maar een pedant mannetje. Maar goed, dat zal je vast ook wel weer 'prima' vinden. Of niet?

(...)

F: Slaap je al?

(...)

F: Oh.

(...)

SCENE 6

F: Jezus Christus. Nou, dit is me een mooi schizofreen zootje bij mekaar zeg. Lig ik hier ineens met een slijmjurk naast me.

P: “Wij vinden het helemaal geen slijmjurk, Floor. Wij vinden het eigenlijk wel een toffe peer.”

F: Nee, het zal weer eens niet.

P: “Bovendien ziet het er wel schattig uit. Jullie zo met z’n tweeën.”

F: Nou, hier zat ik dus echt op te wachten, op die opmerking.

P: “Wat is nou eigenlijk je probleem, Floor?”

F: Wat mijn probleem is? Ik lag er een stuk comfortabeler bij toen hij er nog niet was.

P: “Dat denk je maar, Floor.”

F: Nee, dat denk ik niet. Dat is zo. Mijn nek ligt in een whiplash en m’n armen zijn nu al lam. Omdat hij er op ligt.

P: “Je moet gewoon even wennen.”

F: Ja, beginnen jullie nou ook al met die stomme antwoorden? Aan jullie heb ik ook niks zeg.

(...)

F: (*boos tegen V*) Weg! Ga weg! Ga weg! Rot op! Rot een eind op! Ga iemand anders belasten! Ik beteken niks voor je! Ik ga niks voor je betekenen! Stop met wachten en vlucht! Kom er uit! Kom in beweging! Vlucht! Vlucht nu het nog kan!

V: ...

F: Wat zit je nou stom te kijken?

V: Ik snap niet helemaal wat je bedoelt.

F: Ik heb genoeg van je. Het was leuk, maar nu heb ik genoeg van je. Dus of je even wilt vertrekken.

V: Waar naartoe?

F: Naar waar je vandaan kwam.

V: ...

F: Krijg ik die blik weer! Ga terug naar waar je vandaan kwam!

V: Ben je boos?

F: Ja, ik ben boos ja.

V: Waarom?

F: Omdat ik ineens opgezadeld zit met een of andere parasiet die maar niet wilt vertrekken.

V: Waar dan?

F: Jou! Ik bedoel jou!

V: Ik?

F: Wie dacht je dan dat ik bedoelde? D'r is hier toch voor de rest niemand?

V: Je had toch een man?

F: Nee, ik heb geen man. Mijn man is weg. Foetsie.

V: Oh.

F: Ja. Vertrokken.

(...)

V: Rot voor je Floor.

F: Wat zei je nou?

V: Wat?

F: Zei je nou mijn naam?

V: ...

F: Waarom zeg je mijn naam?

V: Gewoon.

F: Wie heeft je gezegd dat je zomaar mijn naam kan noemen? Ik ken je niet ineens. En dan zit je hier zomaar mijn naam te noemen.

V: ...

F: Ik vraag of je wilt vertrekken, en jij blijft gewoon hier en noemt gewoon mijn naam.

V: Heb ik je nou boos gemaakt?

F: Ik was al boos.

V: Waarom?

F: Dat ga ik niet meer herhalen.

V: Oh.

(...)

V: Zal ik dan maar...eh...gaan?

F: Je bent me wel een partijtje traag van begrip zeg.

V: Is dat nou een 'nee' of een 'ja'?

F: Natuurlijk is dat een 'ja'!

V: En je man dan?

F: Mijn man?

V: Komt ie weer terug?

F: Wat? Of ie weer terugkomt? Wat gaat jou dat aan?

V: Ik ben gewoon geïnteresseerd Floor.

F: Weer die naam! Zegt ie weer die naam!

V: Ik ben gewoon geïnteresseerd.

F: En hoe heet jìj dan eigenlijk?

V: ...

F: Weer die blik! Ben je op je achterhoofd gevallen of zo? Ik vraag gewoon naar je naam. En of je wilt vertrekken.

V: Ik begrijp niet helemaal wat het probleem is.

F: Ik ga zo dadelijk heel boos worden. Ik waarschuw je maar vast, want dat is geen pretje, als ik heel boos word. Dat kan ik je wel vertellen.

V: ...

F: Nou, dit gaat de oplossing dus niet worden.

V: ...

F: Wat zit je nou stom te grijnzen?

V: Ik grijns niet.

F: Probeer je me nou iets duidelijk te maken?

V: Denk je dat ik jou iets duidelijk probeer te maken?

F: Denk je dat ik er behoefte aan heb dat je me iets duidelijk probeert te maken?

V: Denk je dat ik jou zie als iemand die er behoefte aan heeft dat er dingen voor haar duidelijk gemaakt moeten worden?

F: Denk je dat ik denk dat jij mij ziet als iemand die daar behoefte aan heeft?

V: Waarom zou ik dat denken?

(...)

F: Ik kan hier nog heel lang mee doorgaan.

V: Ik ook.

(...)

V: Vind je me al aardiger?

F: ...

V: Vind je me al aardiger?

F: Wat denk je dat ik daar op ga antwoorden?

V: Weet ik niet. Anders had ik het niet gevraagd.
F: Je geeft me weinig aanleiding om je al aardiger te vinden.
V: Maar vind je het?
F: Ik heb net tegen je zitten schreeuwen. Waarom stel je die vraag nog?
V: Omdat ik benieuwd ben.
F: Ik doe hartstikke bot tegen je. Wat doet je denken dat ik je al aardiger ben gaan vinden?
V: Ik denk niks. Ik vraag het alleen.
F: ...
V: Nou?
(...)
F: (*nukkig*) Blijkbaar ja. Blijkbaar vind ik je al wat aardiger. Anders was je toch allang vertrokken? Met je stomme grijns.
V: Leuk voor je.
F: Nee, da's helemaal niet leuk. Da's zeer kut. Ik had net besloten om alleen te blijven. En nu ben jij d'r opeens.
(...)
F: En straks ben je weer vertrokken.
V: Waarom zou ik vertrekken?
F: Weet ik veel.

SCENE 7

F: Wat is je plan?
V: Ik heb geen plan.
F: Hoezo niet?
V: Wat voor plan moet ik dan hebben?
F: Ja, weet ik veel. Een huis bouwen. Vakantie vieren. Regenwormen zoeken. Een gezin stichten. What ever.
V: Ik ben niet zo van de plannen.
F: Nou, dat klinkt behoorlijk conceptueel.
V: Alleen als je het analyseert. Maar daar ben ik ook niet zo van.
F: Dus je hebt geen plan, en je hebt geen idee?

V: Nee.

(...)

F: Ik geloof je niet.

V: Hoezo niet?

F: Je komt toch niet hier naartoe zonder een plan?

V: Wat is jouw plan dan?

F: ...

V: Of heb je ook geen plan?

F: Jawel. Tuurlijk heb ik wel een plan.

V: Wat dan?

F: Ja, weet ik veel. De boel een beetje gezelliger maken. Of zoiets.

V: En lukt het al?

F: Da's een hele goeie vraag.

V: Dank je.

(...)

F: Kwam je iets zoeken?

V: Wat zou ik hier moeten komen zoeken?

F: Nee, d'r is niet zoveel he?

V: Jij bent er.

F: Ja.

(...)

F: Wat ga je doen als ik je weer alleen laat?

V: Wat?

F: Als ik je alleen laat. Heb je dan ook geen plan?

V: Weet ik niet. Maar da's niet zo interessant. Als jij me weer alleen laat ben je weer alleen, dus dan maak ik niet zoveel meer uit voor je.

(...)

F: Ben jij heel toevallig een of andere goeroe?

V: Heb jij behoefte aan toevallig een of andere goeroe?

F: Zie ik eruit als iemand die behoefte heeft aan toevallig een of andere goeroe?

V: Denk je dat ik jou zie als iemand die behoefte heeft aan toevallig een of andere goeroe?

(...)

F: Druiloor.

(...)

V: Wat kijk je?

F: Niks. Ik keek effe naar je ogen.

V: Oh. Prima.

F: Prima ja.

(...)

V: Zullen we dan maar een huis gaan bouwen?

F: Wat?

V: Voor de gezelligheid.

F: Oh, doe geen moeite. Heb ik al geprobeerd. Totaal mislukt.

V: Ja?

F: Dingen komen niet echt van de grond hier.

V: Oké.

F: Maar je mag het wel proberen hoor.

V: Nee. Dan ga ik denk ik toch maar regenwormen zoeken.

F: Dat kan ook. Da's ook leuk.

(V loopt het weiland in)

(...)

F: En? Zit er al iets?

V: Alleen maar spijkers.

F: Je moet gewoon goed zoeken. Ze zitten vast goed begraven. Ze zitten d'r echt wel hoor. Alleen wat dieper.

(V loopt verder het weiland in)

F: Niet te ver!

(...)

(op fluistertoon tegen zichzelf)

P: "Floor?"

F: Wat?

P: "Floor?"

F: Wat?

P: "Floor?"

F: Ja wat is er nou?!

P: "Zei je nou; "niet te ver"?"

F: Blijkbaar ja. Blijkbaar vond ik het daarnet nodig om keihard "niet te ver" te gillen.

P: “Wij willen ons er niet mee bemoeien, Floor, maar het klonk nogal apart uit jouw mond.”

F: Is dat zo?

P: “Omdat je ‘m al de hele tijd weg probeert te jagen.”

F: Misschien is het inderdaad beter als jullie je er vanaf nu even niet meer mee bemoeien. Dat zou een hele hoop verwarring schelen.

P: “Nou Floor, prima. Als wij niet meer nodig zijn, dan moet je maar gewoon naar hem blijven kijken.”

F: Prima ja.

P: “Doei Floor.”

F: Ja, doe.

(V komt terug met een worm in zijn hand)

V: Kijk, hier is er al een.

F: Mooi zo.

V: Kijk.

F: Ja ik zie het.

V: Kijk.

F: Ja ik zie het.

(...)

F: Voor een druiloer ben je best een mooie jongen.

V: Wat aardig gezegd.

F: Sorry.

V: Waarvoor?

F: Je bent best een mooie jongen.

V: Dus geen druiloer meer?

F: Tuurlijk ben je nog wel een druiloer.

V: Ah ja.

F: Maar dat hoeft ik misschien niet zo vaak te benoemen.

V: Oké.

F: Want dat weet je zelf vast ook wel. Dat je een druiloer bent.

V: Als jij het zegt.

F: Met je worm.

V: Ik vind je maar aardig.

F: Ja ja.

V: Ik vind je maar een aardig iemand.
F: Vast.
(...)
V: Ben je al verliefd op me?
F: ...
V: Ben je al verliefd op me?
F: Als ik daar eerlijk op ga antwoorden is het voorbij. Dus ik hou mezelf nog maar eventjes voor de gek.
V: Dat is aan jou.
(...)
F: Wat is dat nou voor een stom antwoord?
V: Het was geen antwoord. Het was een constatering.
F: Je bent niet echt van het ruziemaken he?
V: Waarom zou ik ruzie maken?
F: Om dingen eruit te gooien.
V: Wat moet ik er uit gooien?
F: Frustraties.
V: Ik-
F: En ga me nou niet vertellen dat je geen frustraties hebt, want iedereen heeft frustraties. Tenzij je God bent. Of een huisdier.
V: ...
F: Krijg ik die blik weer. Ik begin me toch echt af te vragen of je nou gewoon ontzettend stom bent, of ontzettend intelligent.
V: ...
F: En ja, ik ben hartstikke verliefd op je.
V: ...
F: Ga je nog iets terug zeggen?
V: Wat dan?
F: Wat denk je?
V: Wat zou ik terug moeten zeggen?
F: Dat je ook hartstikke verliefd op mij bent?
V: Waarom zou ik dat zeggen?
F: Hoezo niet?
V: Dat maakt toch niet uit?

F: Maar ben je het?

V: Dat maakt toch niet uit?

F: Voor mij maakt dat uit. Voor jou misschien niet, maar voor mij maakt dat uit.

V: Nou, dan zeg je toch gewoon tegen jezelf dat ik 'hartstikke verliefd op je ben'?

F: Ik ga mezelf toch niet voor de gek zitten houden?

V: Als je er in gelooft dan hou je jezelf toch niet voor de gek?

F: Hè?

V: Heeft je man wel eens gezegd dat ie 'hartstikke verliefd op je was'?

F: Ja. Zo vaak.

V: En nu is ie weg?

F: Ja.

V: Waarom zou ik het dan ook tegen je gaan zeggen? Zodat ik ook weg kan?

F: Ik volg je niet meer.

V: Geloof het nou maar gewoon. Da's het enige dat belangrijk is.

F: Ik geloof je niet.

V: Da's dan aan jou.

(...)

F: Ik geloof je.

V: Prima.

(...)

V: Wat kijk je?

F: Hoe oud ben jij eigenlijk?

V: ...

F: Je zal wel zo oud zijn als ik schat ik zo.

V: Klopt.

F: Maar ik had natuurlijk ook iets totaal anders kunnen zeggen.

V: Dan had het ook geklopt.

F: Dus alles wat ik zeg had geklopt?

V: Als je had gezegd dat ik tien was en dat ik morgen weer weg zou zijn, dan had dat ook geklopt ja.

F: Dan hou ik het er maar op dat je net zo oud bent als ik.

V: Prima.

(...)

F: En dat je er morgen nog bent.

V: Oké.

(...)

V: Ik heb geloof ik wel zin om even te slapen weer.

F: Ja.

(V gaat liggen tegen F)

(het gaat al wat handiger)

SCENE 8

(V slaapt)

(F vertelt tegen V)

F: Waarom werd de moeder ziek?

De moeder werd ziek omdat ze alleen was.

Waarom was de moeder alleen?

Omdat ze beter moest worden.

En werd ze het?

Nee, ze werd het niet.

Waarom werd ze niet beter?

Omdat er niemand was om haar beter te maken.

Waarom zocht ze er dan niet naar?

Omdat ze niet wist dat ze ziek was. Omdat er niemand was om tegen haar te zeggen dat ze ziek was, en dat ze beter gemaakt kon worden.

En de zoon dan?

Die was nog te jong om te beseffen dat zijn moeder ziek was. Die dacht dat het normaal was zo. Omdat hij niets anders gewend was.

En zou het wel goedkomen met de zoon dan?

Ja, met de zoon kwam het goed.

Hoe dan?

Hij verbrak het contact met de moeder.

Opeens?

Opeens ja.

Waarom?

Omdat hij opeens oud genoeg was.

Oud genoeg waarvoor?

Oud genoeg om te beseffen dat de wereld niet op te delen valt in twee dingen. Niet in een gedeelte dat het beste met ons voorheeft, en niet in een gedeelte dat het slechtste met ons voorheeft. Want als dat wel zo zou zijn geweest, dan waren we volledig daaraan overgeleverd geweest. Dan had het geen zin gehad om nog iets te ondernemen. Dan hadden we ons opgesloten in een kleine kamer, en hadden we ons omringd met boeken waarin stond wat dan precies datgene was dat het beste, en wat datgene was dat het slechtste met ons voorhad. En hoe meer we lazen, en hoe langer we in de kleine kamer bleven zitten, hoe minder er overbleef dat het beste met ons voorhad, en hoe kleiner de kleine kamer werd. Tot we alleen zelf nog het beste met onszelf voorhadden. En we niet meer in de kleine kamer, maar in onszelf gevangen zouden zitten. Stil. Onzichtbaar. Wantrouwend. Over sensitief. Zoals de moeder daar nu zit. Zoals de moeder daar nu zit die alleen achterbleef.

Wat had ze kunnen doen om beter te worden?

Veel. Eigenlijk alles wel zo'n beetje.

Alles?

Alles ja. Als ze maar een idee had gehad.

En werd ze beter?

Dat antwoord heb ik al gegeven.

...

Dus het einde ligt al vast?

In dit geval wel. Maar ja, daarom is het ook een sprookje. Een sprookje zonder einde is geen sprookje natuurlijk. Da's meer de werkelijkheid.

Oh ja.

SCENE 9

(V ontwaakt)

V: Sliep je al?

F: Ja.

V: Gelukkig maar.

F: Ja.

V: ...

F: Ik dacht; die leuke kerel die naast me ligt, die gaat me vast helpen. Vandaag maakt ie de koelkast. Morgen bouwt ie een toilet. Overmorgen verft ie m'n keet. En daarna komt ie met hout en spijkers aanzetten.

V: Ik ben niet zo'n klusser ben ik bang.

F: Nee.

V: Ik zie d'r misschien zo uit. Maar als ik nu je koelkast zou gaan maken valt waarschijnlijk het licht uit, en ontploft je fornuis.

F: Ja.

(...)

V: Dus dat met dat hout en die spijkers, dat zou dus ook een behoorlijke puin hoop worden ben ik bang.

F: Ja. Dat denk ik ook.

V: Ik kan wel nog wat regenwormen voor je halen? Misschien helpt dat?

F: Ja. Dat helpt zeker.

V: Mooi zo.

F: Ja.

(...)

V: Heb ik je nou verdrietig gemaakt?

F: Absoluut niet.

V: Oh.

(...)

F: Ik heb me geloof ik een beetje vergist.

V: Ja?

F: Ik dacht dat je wel zo'n beetje dezelfde leeftijd als ik zou hebben.

V: Is dat niet zo dan?

F: Nee joh.

V: Oké.

F: Dat duurt nog wel even.

V: Als jij het zegt.

(...)

F: Ik dacht dat ik verliefd op je zou worden. Ik dacht; zo'n mooie kerel, daar word ik vast verliefd op. Zal je net zien.

V: Oh.

F: Maar het is dus niet zo. Ik ben niet verliefd. Ik ga alleen dood als je weggaat. Da's het enige.

V: Oh. Oké.

(...)

F: En die naam komt ook vast nog wel. Ik dacht dat je al iets heette. Maar je heet gewoon nog niks. Dat moet ook gewoon nog komen.

V: Prima.

(...)

F: Weet je, een paar jaar geleden dacht ik aan dit moment. Ik zag letterlijk een foto voor me van dit moment.

V: Stond ik er ook op?

F: Nee, jij stond er niet op.

V: Was je alleen dan?

F: Mijn man stond naast me. En de zon scheen. Er lagen flessen champagne in het gras. En er was een lint dat doorgeknipt zou worden. Achter ons lag een klein dorp. Er woonden al wat mensen. Die mensen stonden ook op de foto. Naast ons. In een rij. Iedereen had een glas in de handen. En iedereen had een glimlach rond de mond. We wisten zeker dat ons harde werken beloond zou worden. De strakblauwe lucht zou blijven. De verf zou helder blijven glimmen; in alle kleuren van de regenboog. De spijkers zouden zo zilverachtig blijven schitteren in de zon als ze nu deden. We hadden opnieuw willen beginnen, en nu was het moment gekomen om dat te kunnen doen. En weet je wat nou zo grappig is?

V: Nou?

F: Ieder ander die naar die foto zou hebben gekeken zou meteen door hebben gehad dat het hier ging om de foto van een sprookje. Al die kleuren. Al die glimlachen. Gewoon een sprookje met een begin en een eind. Iedereen zou het door hebben gehad. Behalve ik.

Als ik toen een foto had gezien waarop de werkelijkheid had gestaan, dan was ik me natuurlijk kapot geschrokken. Dan had ik een vrouw alleen gezien, bij een bouwkeet, in gedachten verzonken, en achter haar een groot kaal weiland.

Dan was ik met mijn man gebleven waar ik was. Was ik natuurlijk nooit naar deze plek gekomen.

Was ik dan gelukkiger geweest? Misschien wel. Misschien niet. Da's eigenlijk niet zo belangrijk. Het toeval kan je toch geen handje helpen. Het enige wat je kunt doen is het toeval de ruimte geven.

V: ...

F: Ik ga je alleen laten.

V: Oh. Oké.

F: Ik ga m'n spullen maar es pakken.

V: Ga je weg dan?

F: Ja. Ik ga maar eens weg. Ik heb hier wel lang genoeg gezeten.

V: Ja ja.

F: Blijf je hier?

V: Da's niet zo interessant.

(...)

F: Fijn om te weten dat we elkaar weer gaan tegenkomen.

V: ...

F: Al zal het niet op deze plek zijn ben ik bang.

V: Oh, vind ik niet zo erg. Ik vind het overal wel prima.

F: Ja.

(...)

V: Ga je naar je man?

F: Wie weet.

V: Doe 'm maar de groeten.

F: Ik denk niet dat ik dat ga doen. Ik denk dat ie me dan namelijk voor gek zou verklaren. En ik kan hem niet eens ongelijk geven.

V: Nee.

(...)

F: Doei.

V: Doei Floor.

F: Ik vond het best eh... aangenaam met je.

V: Ja.

(V verdwijnt)

(F gaat inpakken en zingt onderwijl zachtjes terwijl ze haar hand op haar buik heeft)

V: Nu ik je gezien heb,

Valt het best wel mee.

Nu ik aan je ruiken kan,
Samen met z'n twee,
Zing ik, mijn grote jongen,
Mijn grote kleine jongen,
Mijn vreemdeling,
Maar wel van mij.
Maak me van mezelf vrij.
Mag ik je leren kennen?
En steeds beter en steeds beter?
Mag ik je verwennen,
Tot ik zelf ben vergeten,
Dat je ooit niet was.
Dat ik zelf aan mezelf,
Zelf verhaaltjes voor me las,
En mezelf door de helft,
Vanaf zonlicht tot de nacht
Hard in slaap huilde en dacht,
En nu jij.
Nu jij,
Nu jij mijn lieve mij.
Mijn lieve wederhelft.
Slaap zacht.
Slaap zacht.

EINDE